

מאמר ד"ה

יהי ה' אלקינו

מכ"ק אדמו"ר הריי"צ

וצוקללה"ה נבג"מ זי"ע

נאמר כ"ד טבת

הילולא של אדמו"ר הזקן

באלטימאר תר"צ

ועתה יו"ל עם תרגום אנגלית

לכבוד תשעים שנה

מעט הביקור ואמירת המאמר

ע"י הרב נח שבריק ובנו עקיבא

פה באלטימאר כ"ד טבת תש"פ

*Dedicated in honor of my Great Great
Grandfather Hechasic and Shochet
Rabbi Chaim Schneur Zalman Dov
Ber Shavrick, one of the leaders of
Chabad Chassidim in Baltimore and
was present when the Rebbe said this
Maamar in 1930.*

Akiva Shavrick

aShavrick@gmail.com

המאמר שייך לספריית קה"ת

A Maamar by Rabbi Yoseph Yitzchak Schneerson in Baltimore, 5690/1930

(Translated by Rabbi Noach Shavrick)

בסיעתא דשמיא, כ"ד טבת, הילולא דרבינו באלטימאר

With the help of Heaven, 24 Teves, Yahrzeit (Hilulah) of our Rebbi (the Alter rebbe, the Baal HaTanya, Rabbi Schneur Zalman). Baltimore

יהי ה' אלקינו עמנו כאשר היה עם אבותינו אל יעזבנו ואל יטשנו

“May Hashem our Lord be with us, as He was with our fathers; do not leave us, do not forsake us.”

והנה בקשה זו מבקשים כל ישראל בהשוואה גמורה בין עני לעשיר בידיעת התורה.

Behold, every Jew equally makes this request, whether they are poor or rich in the knowledge of Torah.

דזהו ההפרש בין תורה לתפלה

For this is the difference between Torah and prayer.

דבתורה, הנה הגם שבגוף ועצם ענין חובת לימוד התורה הרי כל ישראל שוין, והלכה פסוקה דהכל חייבין בלימוד התורה, ונהגו בכל תפוצות ישראל לקבוע שעורי לימוד התורה ברבים בהלכה ואגדה, אשר כל אחד ואחד יוכל להבין ולידע,

By Torah, even though with regard to the actual obligation of studying the Torah every Jew is equal, and it is a Halachic ruling that everyone is obligated in the study of Torah, and it is the custom within all Jewish communities to establish public classes of Torah study in Halacha and Agadah, so each person may understand and know.

ומכל מקום הרי יש בזה חלוקי מדריגות, מארי ראזין דאורייתא מארי תורה

Nevertheless, within this there are different levels, Masters of secrets of the Torah, Masters of Torah, etc.

אבל בתפלה אין בזה חלוקי מדריגות כלל, ועל כל בי עשרה שכינתא שריא, ונקראת תפלת הרבים

But by prayer, there are not different levels at all, and upon every group of ten Jews dwells the Shechinah, and it is called a public prayer.

וצריך להבין תוכן בקשה זו דיהי ה' אלקינו עמנו כאשר היה עם אבותינו, דמאין ימצא כח ויכולת זה באיש פרטי לבקש כי יהי ה' אלקינו כאשר היה עם אבותינו,

It is necessary to understand the content of this request, “May Hashem our Lord be with us, as He was with our fathers, for from where will be found this power and

ability in an individual person to request that May Hashem our Lord be with us, as He was with our fathers,

דהלא האבות הן הן המרכבה

since the Forefathers were the Chariot,

שגם בהיותם למטה מלובשים בגוף גשמי היו מרכבה לאלקות
that even when they were below, enclothed in a physical body, they were a Chariot for G-dliness,

וכמאמר רבינו נשמתו עדן שכל אבריהם כולם היו קדושים ומובדלים מעניני עולם הזה, ולא נעשו מרכבה רק לרצון העליון כל ימיהם
as the teaching of our Rebbi, whose soul is in Eden, that every one of their limbs was holy and separate from the dealings of this world, and they were only a Chariot for the Supernal Will, all of their days.

וכמו אברהם אבינו עליו השלום, דבהיותו למטה היה מרכבה לבחינת חסד דאצילות
For example, Avraham, our father, peace be upon him, when he was below, he was a Chariot for the level of Chesed of Atzilus.

ואיתא בפרד"ס בשם ספר הבהיר אמרה מדת החסד לפני הקדוש ברוך הוא, רבונו של עולם, מימי היות אברהם בארץ לא הוצרכתי לעשות מלאכתי, אלא אברהם עומד ומשמש במקומי
And it is brought in Pardes in the name of the Sefer HaBahir, "The attribute of Chesed said before Hakadosh Baruch Hu, 'Master of the Universe, since the day Avraham was on the land, I have not needed to do my job, rather Avraham stood and served in my place.'"

שבהיותו למטה החליף מדת החסד דאצילות

While he was below, he replaced the attribute of Chesed of Atzilus.

ובאמת הנה זה עוד גבוה במדריגה מחסד דאצילות, דחסד דאצילות הוא באצילות, ואברהם אבינו עליו השלום היה למטה, מלובש בגוף, ופעל ועשה פעולת החסד דאצילות, והשפיע רוב טוב וחסד לכל.

In truth, this is actually a higher level than Chesed of Atzilus, since Chesed of Atzilus is in Atzilus, while Avraham was below enclothed in a body and he acted and did the actions of Chesed of Atzilus, and he emanated much goodness and kindness to all,

וכמבואר בספר ארחות צדיקים דאברהם אבינו עליו השלום היה נדיב בממונו גופו ונפשו,
as explained in the book Orchos Tzadikkim, that Avraham, our father, peace be upon him, was generous with his money, his body, and soul.

דענין הנדיבות הוא להניח את עצמו בשביל זולתו, זיך אוועק לייגען, צוליעב דעם אנדערען

The issue of generosity is to set aside oneself for another,

ונדיבות אברהם אבינו עליו השלום היה לבד בממונו, להאכיל ולהשקות ולכבד בגופו, להטריח בשביל זולתו, היה נדיב בנפשו, שהגם שהיה משכיל נפלא בהשגות אלקות, הניח את עצמו ללמד לאחרים

and the generosity of Avraham, our father, peace be upon him, was not only with his money to give food and drink, and not only with his body, to put out the effort for another, he was generous with his soul, that even though he was a wondrous intellectual in comprehending G-dliness, he set himself aside to teach others,

שזהו גודל ענין דלימוד התורה ברבים, גם לפני אנשים פשוטים, שהוא ענין גמילת חסדים בנפשו

for this is the greatness of public Torah study, even before simple people, which is bestowing kindness with one's soul,

והיה מרכבה לאלקות, שפרסם אלקותו יתברך בעולם, ועבודתו היה במסירת נפש בפועל. and he was a Chariot for G-dliness, as he publicized His G-dliness to the world, and his service was with actual self-sacrifice.

ואם כן איך אפשר אשר כל אחד מישראל מבקש מהקדוש ברוך הוא כי יהי ה' אלקינו עמנו כאשר היה עם אבותינו

If so, how is it possible that each Jew could request from Hakadosh Baruch Hu that "May Hashem our Lord be with us as He was with our fathers?"

ומהו אומרו אל יעזבנו ואל יטשנו

And what does he mean, "Do not leave us, do not forsake us"?

ועוד צריך להבין בכללות הענין דזכות אבות העולם בכלל ישראל, וזכות אבות בכל אחד מישראל בפרט.

Furthermore, we need to understand in general the issue of the merit of the forefathers for the Jewish people, and the merit of the forefathers for each Jew in particular.

והנה להבין זה יש להקדים תחילה מאי דכתיב למה יאמרו הגוים איה נא אלקיהם, ואלקינו בשמים כל אשר חפץ עשה,

Behold, to understand this, let us first introduce what is written, "Why should the Nations say, 'Where is their G-d? And our G-d in Heaven, all that He desired, He did.'"

וצריך להבין מהו תוכן התשובה ואלקינו בשמים

We need to understand what is the meaning of the response, "And our G-d in Heaven,"

דהלא זהו מאמר אומות העולם, כמו שכתוב רם על כל גוים ה' על השמים כבודו,

since this was a statement of the Nations of the world, as it is written, “G-d is exalted over all of the Nations, upon the heavens is His Glory.”

ואנחנו כל ישראל המכירים בהאמת אומרים היושבי בשמים, המשפילי לראות בשמים ובארץ
And we the Jews, who recognize the truth, we respond, “He who dwells in heaven, and lowers Himself to see in heaven and on earth.

ואם כן מהו התשובה כי אלקינו בשמים, ומהו כל אשר חפץ ה' עשה

If so, what is the response that “Our G-d is in heaven,” and what is the meaning of “All that G-d desires He does”?

אך הענין הוא, דהנה, הגוים אשר כל ידיעתם הוא על פי חקירת השכל אנושי, והגוי הוא היצר הרע שבכל אחד ואחד מישראל, שואלים, איה אלקיהם שממשיכים על ידי קיום מצות מעשיות
However, the matter is as follows: that the Nations, whose entire knowledge is based on human, intellectual philosophy, and the Nation is the Evil Inclination (Yetzer Hara) within every Jew, they ask, “Where is their G-d that they draw down through the performance of practical Mitzvos?

דהנה בעבודה אלקית ישנם שני עבודות, היינו קיום התורה ומצות בשני אופנים
Behold, in the service of Hashem, there are two manners of Avodah (service). This means that in the fulfillment of Torah and Mitzvos there are two manners.

הראשון הוא דקיום המצות הוא על ידי הקדמת עבודת המוח והלב,

The first is where the fulfillment of Mitzvos is preceded by the Avodah of the mind and heart,

והשני הוא רק בקבלת עול מלכות שמים בלבד

and the second is only with the acceptance of the yoke of heaven.

ועל זה הוא שאלתם לאמר דקיום המצות על ידי עבודת המוח ולב, מודים שעל ידי זה מזדכך האדם ומתקרב לאלקות וממשיך אלקות על ידי זה

Upon this is their question, saying, that through the fulfillment of practical Mitzvos through an Avodah of the mind and heart, they would admit that thereby the person becomes refined and comes closer to G-dliness and thereby draws down G-dliness,

אבל על ידי קיום המצות מעשיות בלבד, שואלים, איך אפשר שהאדם יזדכך על ידי זה וימשיך גילוי אלקות בעולם

but just by only fulfilling the practical Mitzvos, they ask, “How is possible that the person would become refined through this and draws down G-dliness to the world?”

וידוע דבזמן הגלות עיקר העבודה היא בקיום המצות מעשיות בפועל ממש בקבלת עול כללי ופרטי דוקא

And it is well known, that during the time of the Exile, the main Avodah is through the performance of the practical Mitzvos in an actual way with a general acceptance of the yoke, and specifically in a particular way,

דעבודת המוח היא עבודה קשה ביותר, ובאה על ידי יגיעה עצומה ביגיעת נפש וביגיעת בשר, for the Avodah of the mind is a very difficult Avodah, and it comes by way of awesome effort, with an effort of the soul and an effort of the body.

דהלא גם ידיעת איזה דבר שכל בא על ידי יגיעה דוקא, דמעצמו הרי אינם באים ההשכלות, כי אם על ידי יגיעה עצומה שיוקלט הענין בנפשו, בא אים זאל זיך דאס צונעמען
For even to understand an intellectual idea, it only comes by way of effort, for by oneself, intellectual ideas do not come, except by way of tremendous effort that the idea be grasped by the soul.

וכמו זריעת גרעין, שצריכים שיוקלט, ואז דוקא יכול להיות צמיחה טובה.
This is like the planting of a seed, where it is necessary for it to be grasped (by the soil), and only then there can be a good sprouting,

ומכל שכן בשכל אלקי, דהיגיעה בזה עוד יותר מכמו יגיעת השגת השכל שנתפס במוח האדם.
and certainly with regards to G-dly intellectual ideas, where the effort in it is even greater than the effort for comprehending a (simple) idea that is grasped by the human mind,

ובפרט דשכל מסתיר על אלקות

and especially since the mind conceals G-dliness.

ואמיתית הכלי לאלקות הוא אמונה, וכמאמר לית מחשבה תפיסא ביה כלל

And the true vessel for G-dliness is faith, as the teaching, “No thought can grasp Him at all,

אבל נתפס איהו ברעותא דליבא

but He can be grasped with the will of the heart.”

דמחשבה הוא שכל, ולית מחשבה תפיסא ביה כלל, דשכל אינו תופס באלקות

Thought is the mind, and no thought can grasp Him at all, since the intellect cannot grasp G-dliness,

אבל נתפס איהו ברעותא דליבא, שהוא ענין האמונה

but He is grasped with the will of the heart, which is faith.

אמנם אמונה זו באה בהשגה אלקות, כמו שכתוב במקום אחר

However, this faith comes with a comprehension of G-dliness, as is explained elsewhere,

ועל ידי זה שבאה בהשגה הרי הוא נקלט בפנימיות.

and because of the fact that it comes into comprehension, it is grasped internally.

וכפירוש השל"ה על פסוק זה אלי ואנוהו אלקי אבי וארוממנהו, דכאשר האמונה באלקות באה אחר כך בהשגה בחקירה אלקית דזהו זה אלי, דאלי הוא בחינת זה שהוא גילוי, אז ואנוהו, אני והוא,

This is like the explanation of the Shelah (Rabbi Yeshaya Horowitz) on the verse, "This is my G-d and I will adorn Him, the G-d of my father, and I will exalt Him," that when the faith in G-dliness comes afterwards in comprehension through G-dly investigation that "This is my G-d", for "My G-d" is at the level of "This", which represents revelation, then I will adorn Him, (Anveyhu), I and Him, (Ani Vahu).

אבל כאשר היא נשארת באמונה בלבד, דאז הנה היא אלקי אבי, מה שבא לנו בירושה מאבותינו, אז וארוממנהו, דאלקות מרומם ומנושא ממנו.

However, when it remains in faith alone, then He is the G-d of my father, which comes to us as an inheritance from our fathers, then "I will exalt him," since G-dliness is exalted and lifted up over him.

ואם כן הנה בכדי שיהיה השגה באלקות הוא על ידי עבודה ויגיעה עצומה.

Therefore, in order for it to be in comprehension of G-dliness, it is by way of Avodah and tremendous effort.

והנה עוד זאת, דהנה, בידיעת ההשגה, הרי אין זה עיקר הדבר ותכליתו, אלא שזהו בכדי שיבא הבכך המבוקש מהשכלה והבנה ההיא.

And behold, moreover, in the understanding of the comprehension, this is not the main thing or the goal. It is only in order to produce the "conclusion" (B'chain), which is desired from that intellectual idea and understanding.

וכמו בגליא שבתורה, הנה הגם דגוף ועצם לימוד התורה היא מצוה, מצות ידיעת התורה, והיא מצוה הנוהגת בכל מקום ובכל זמן,

This is like in the revealed Torah, although the main essence of studying Torah is a Mitzvah, the Mitzvah of knowing the Torah, and it is a Mitzvah which applies in all places and all times,

ומכל מקום, הלא אמרו רז"ל (בבא קמא דף י"ז ע"א) גדול תלמוד תורה, שהתלמוד מביא לידי מעשה, הלא התכלית היא המעשה בפועל.

nevertheless, our Rabbis of blessed memory (Bava Kama page 17a) say that the study of Torah is great, since the study brings one to action. We see that the goal is practical action,

ולכן נהגו, בכל תפוצות ישראל בלימוד ההלכות ברבים למען לידע את המעשה אשר יעשו
הלכות השכמת הבוקר, ברכות השחר, תפילין ותפלה, שבת, איסור והיתר באכילה ושתייה,
בשמירת טהרת המשפחה וכו',

and therefore, it is the practice throughout the Jewish communities to study the Torah in public, in order to know the action which must be performed, the laws of waking in the morning, morning blessings, Tefillin, Shabbos, what is forbidden or permissible in food and drink, keeping family purity, etc.

אשר באמת הנה חלק גדול מאלו שאינם שומרים הנחת תפילין הוא לפי שאינם יודעים גדול
הענין בהנחת תפילין ושמירת השבת, ולבאר ולהסביר אשר רוב התחלואים בבנים חולים או
מוכי שגעון, בא בסבת העדר שמירת טהרת המשפחה

In truth, a large portion of those who are not careful about wearing Tefillin, is because they do not know how great the issue is of putting on Tefillin or keeping Shabbos, and to elaborate and explain that most of the illnesses of sick children or mental illness come because of a lack of family purity.

ולזאת הנה רוב הלימוד צריך להיות בהלכות הנוגעות למעשה בפועל ממש, כי כל ענין הלימוד
הוא בשביל המעשה.

Therefore, most study needs to be in the practical laws in an actual way, for the whole issue of learning is for the sake of action.

וכמו כן הוא בלימוד פנימיות התורה, דהעיקר הוא שיהיה הולדת המדות באהבה ויראה, דזהו
על ידי מוח הדעת דוקא

Likewise, with regard to the inner Torah, that the main goal is the production of emotions, in love and fear, which is specifically through the intellectual component of Daas,

ודוקא כאשר האלקות יקר בעיניו, ויקרה נפשו האלקית, אז הרי ההתבוננות נרגשת בו, ומתעורר
באהבה ויראה כפי אופן וענין ההתבוננות, אם בדבר המעורר את האהבה או היראה.

and specifically when the G-dliness is precious in his eyes, and his G-dly soul is precious, then the contemplation is felt within him, and he is aroused in love and fear in the manner of the contemplation, whether it is an issue that arouses love or fear.

וכמו בגשמיות, הרי הולדת המדות הוא על ידי ההתבוננות שמבין ומשיג שהדבר ההוא טוב לפניו, אז הנה מתעורר באהבה והמשכה אל הדבר ההוא, או כאשר מתבונן שהדבר ההוא הוא דבר המפחיד, הוא מתירא ונסוג לאחור.

Just as in regard to physical things, the production of emotions is by way of a contemplation, where one understands and comprehends that that thing is good for him, then he is aroused with love and an attraction to that thing, or when one contemplates that that thing is frightening, he becomes afraid and moves away.

ומכל מקום אנו רואים דאינו שוה בכל אדם,
Nevertheless, we see that this is not the same for all people.

דיש מי שמבין אשר הדבר ההוא טוב לפניו, מתעורר באהבה והמשכה, וכן בדבר המפחיד
בנסיגה לאחור,

There are those who understand that that thing is good for them and they are aroused in love and attraction, and similarly with the frightening thing by moving away,

ויש אדם שגם כאשר מתבונן בטוב הדבר או ביראתו, ומכל מקום אינו מתפעל כל כך,
while there are people that even when they contemplate how good the thing is or they fear it, nevertheless, they are not emotionally moved that much.

וזה תלוי לפי אופן יוקר נפשו אצלו

This depends on how much one values one's soul.

דמי שהוא יקר בעיני עצמו, הנה כל מה שהוא מבין, הנה הוא נרגש אצלו, עס דער הערט זיך בא
איהם, ולכן הרי הוא מתפעל באהבה או ביראה,

One who is precious in his own eyes, whatever they understand, it is emotionally felt by them, and therefore they are emotionally moved in love or fear.

אבל כאשר אין נפשו יקרה בעיניו, אז הגם שמבין שדבר זה טוב לפניו, מכל מקום אינו נרגש
אצלו להתפעל מזה.

However, when one's soul is not precious in one's eyes, even though they understand that this thing is good for them, nevertheless, it is not emotionally felt by them to be emotionally moved by it.

והדוגמא מזה יוכן בעבודה, דגם כאשר מתבונן ומבין היטב דבר ההשגה, מכל מקום אינו
מתפעל עדיין בהתעוררות מדות אהבה ויראה עד אשר יורגש אצלו הענין היטב,

An example of this can be understood in Avodah, that even when one contemplates and understands well the object of the comprehension, nevertheless, they are not moved yet in an arousal of emotions of love and fear, until the matter is deeply felt by them.

פון השגה אליין קען נאך ניט ווערען קיין אהבה ויראה

From comprehension alone, there is not produced love and fear.

ודוקא על ידי ההרגש (פון געפיהל) שנרגש אצלו טיב הענין, אז הרי הוא מתעורר באיזה מדה, לפי ערך ואופן ההשגה, אם באהבה או ביראה.

It is only through a feeling, where the matter is deeply felt within him, then he will be aroused in whichever emotion matches the object of comprehension, whether in love or fear.

והרגש זה, היינו שיהיה נרגש אצלו האור האלקי, הוא דוקא כאשר האלקות יקר אצלו, ויקרה נפשו האלקית, דאז הרי נרגש אצלו ההשגה האלקית, ונעשה הולדת המדות באהבה ויראה.

This feeling, i.e. where he feels the G-dly light, it is only when G-dliness is precious to him and he greatly values his G-dly soul, only then will he feels the G-dly comprehension, which will produce the emotions of love and fear.

וזהו דהולדת המדות הוא על ידי מוח הדעת, שהוא ענין ההתקשרות
This is why the birth of the emotions is by way of the intellectual component of Daas, which is an attachment (of the mind to the object of comprehension).

וכמו שאנו רואים במוחש, שכשהאדם מקושר באיזה דבר, אז נעשה אצלו רצון וחשק להדבר ההוא, דער צוטרעג איז גורם דעם רצון וחשק,

This is what we plainly see, that when a person is attached to something, then they have a desire and passion for that thing. The attachment causes the desire and passion.

ולזאת כאשר יקשר את עצמו לאלקות, אז ער טראגט זיך צו צו אלקות, געטליכקייט, ממילא נעשה אצלו רצון וחשק באלקות, ואז יורגש אצלו הענין האלקי שהבין בשכלו והשגתו ומתפעל באהבה ויראה, וזהו ענין הדעת שהוא ענין ההתקשרות.

Therefore, when one attaches themselves to G-dliness, automatically it produces within them a desire and passion for G-dliness, and then they can deeply feel the G-dly matter which they understand in their mind and comprehension, and be moved in love and fear. This is Daas, which is attachment.

אבל זה כבד מאד להגיע לזה, וצריך יגיעה רבה ועצומה, ולא כל אדם יכול להגיע לזה, ובפרט בזמן הגלות אשר נתמעטו המוחות והלבבות,

But it is very difficult to achieve this, and it requires great and awesome effort, and not everyone can achieve this, especially in the time of the Exile, where mind and hearts have been diminished,

דבזמן הבית היה עיקר העבודה במוח ולב, דכתיב שלש פעמים בשנה יראה כו', וכשם שבא ליראות כך בא לראות, שראו אלקות במוחש, עומדים צפופים ומשתחווים רוחים, וכן היה ריבוי שפע לישראל בגשמיות.

for in the time of the Temple, the main Avodah was with the mind and the heart, for it is written, "Three times a year they will be seen," and "just as they come to be seen, so too will they come to see," that they clearly see G-dliness, they stand packed together and (yet) bow down with plenty of room, and so too was the plenty of emanation to the Jews for their physical needs.

אבל בזמן הגלות ההשפעה באה בצמצום, ונתמעטו המוחות והלבבות,
However, in the time of Exile, the emanation comes down in a restricted way, and the minds and hearts have been diminished,

דלכן נקראת הגלות בשם שינה, שבעת השינה מסתלקים המוחין, והידיעה הוא רק במדמה בלבד, דבר והיפוכו.
therefore, Exile is called sleep, since at the time of sleep, the mind is withdrawn, and the understanding is only with ones imagination, (dreaming of) something and its complete opposite (at the same time).

וכן הוא בעבודה, דישנם הלומדים תורה ויודעים אופן קיום המצות בהידור, ומכל מקום אינם מקיימים בפועל כפי אופן ידיעתם.
So too with Avodah, that there are those who study Torah and know the best manner of fulfilling the Mitzvos, nevertheless, they do not fulfill in action according to their knowledge.

וכמו כן ישנם העוסקים בהעבודה דתפלה, דענינו בירור המדות, ואחר התפלה, כשבאים בעניני עולם, נשכח אצלו כל מה שהסכים והחליט בתפלתו, ומתנהג כפי רגילותו, שהוא כמו החולם חלום בדבר והיפוכו

Similarly, there are those who work at the Avodah of prayer, which is the refinement of the emotions, and after prayer, when they come to deal with things of this world, they forget whatever they agreed upon and decided in their prayer, and they behave according to habit, which is like one who dreams a dream of something and its complete opposite (at the same time).

אבל יתרון מעלה הרי יש בזמן הגלות, שהוא ענין המסירת נפש בקיום המצות מעשיות בפועל ממש, ועל זה היא שאלתם איה אלקיהם.

But there is a superiority to the level during the time of Exile, for it is self-sacrifice to fulfill the practical Mitzvos in an actual way. Upon this is their question, “Where is their G-d?”

והנה סבת הדבר מה שהחוקרים על פי שכל אנושי, הגם שמודים דעל ידי העבודה דמוח ולב נעשה האדם המקיים את המצות קרוב לאלקות, ואלקות קרוב אליו,
And behold, the cause of the matter that the philosophers with their human intellects, although they admit that by way of Avodah of mind and heart it makes the person who fulfills the Mitzvos closer to G-dliness, and G-dliness is close to them,

ומכל מקום הרי הם חולקים על הקירוב לאלקות על ידי קיום מצות מעשיות בלבד
nevertheless, they argue against the closeness to G-dliness through plain fulfillment of practical Mitzvos.

הענין הוא, כי הנה אומות העולם אומרים רם על כל גוים הוי"ה על השמים כבודו, והיינו שאומרים שעל השמים הוא משגיח,
The matter is, that the Nations of the world say, “G-d is exalted over the Nations, upon the heavens is His glory.” This means that they say that He pays attention to (and controls) the heavens,

אבל להשגיח על הארץ הוא השפלה וירידה לגביה להשגיח על עלולים התחתונים, כי אם עזב ה' את הארץ בידי הכוכבים ומזלות כו',
but (He does not) pay attention to (or control) the land, which is lowly, and (it would be) a descent for Him to pay attention to the lowest effects, so “G-d has left the land in the hands of the stars and constellations.”

ושרש טעותם הוא, כי הם חושבים אשר התהוות העולם הוא בדרך עילה ועלול ובהשתלשלות עילה ועלול שייך לומר ערך, והיינו ששייך קטן וגדול, מעלה ומטה,
The root of their error is that they think that the world came into being by way of cause and effect, and by a downward linkage of cause and effect it is possible to say that there is a distinction of values, i.e. something is small or large, higher or lower (levels),

וכמו בר שכל גדול שאינו יכול להשפיל את עצמו בדברים קטני הערך כו',
like one who has a great mind, they cannot lower themselves to things of trivial value.

ולזאת, מפני שהם חושבים שהתהוות העולם הוא בדרך עילה ועלול, לכן הם אומרים שהשמים הוא בערכו להשגיח עליו,
Therefore, since they think that the world came into being in a manner of cause and effect, therefore, they say that the heavens are worthy in value for Him to pay attention to them,

אבל להשגיח על הארץ הרי זה השפלה וירידה קמיה.

but to pay attention to the earth would be a lowering and a descent for Him.

אבל באמת אינו כן,

But in truth, it is not so,

דכללות התהוות העולמות הוא בדרך בריאה יש מאין,

for the general coming into being of the worlds is by way of creation ex nihilo (something from nothing),

כי בדרך השתלשלות עילה ועלול לא היה אפשר להיות מציאות העולמות since in the manner of a downward linkage of cause and effect it would not have been possible to bring the worlds into existence,

שהיה רק בבחינת הרוחניות לבר,

they would have only been (created) at a spiritual level,

אבל להיות מציאות עולם ממש, זהו בדרך בריאה יש מאין

but for there to be the existence of this literal world, this is in the manner of creation of something from nothing,

שהתהוות היא בבחינת אין ערוך, היינו שיהיה התהוות כזו שהמתהווה אינו בערך המהווה. where the creative process is at the level of not having a comparative value, i.e. a creation like such, where the created object has no comparative value to the Creator.

ואם כן, גם השמים אינו בערך לגביה כלל, וההשגחה בשמים היא גם כן השפלה לגביה, Therefore, even the heavens have no value at all compared to Him, and for Him to pay attention to the heavens, it would also be a lowering of himself,

וכמו שכתוב היושבי בשמים, ואיתא בזהר יושב יו"ד,

as it is written, "The One who dwells in heaven." (HaYoshvi) And it is brought in the Zohar, "Yoshaiv Yud" (the Yud sits),

דהיינו שהמשכת בחינת היו"ד בשמים היא בבחינת ישיבה, שהיא בחינת השפלה, that the drawing down of the letter Yud in heaven is the level of "sitting down", which is a "lowering".

וכשם שעל השמים הוא משגיח שעל זה הם גם כן מודים, כמו כן הוא משגיח על הארץ, כי שניהם שוים.

And just as he pays attention to the heavens, which even they agree to, likewise, he pays attention to the land, since both are equal.

וזהו שכתוב המגביהי לשבת המשפילי לראות בשמים ובארץ,
And this is what is written, “He who is high to sit; He who is low to see in heaven and on earth,”

דלהיותו מגביהי לשבת, שהוא מובדל מן השמים ומן הארץ, דשניהם אין ערוך כלל
that since He is high to sit, which means that He is separate from the heavens and from the earth, that both do not have a value compared to him at all,

לזאת המשפילי לראות בשמים ובארץ בשוה
therefore, He is low to see in heaven and on earth equally.

וזהו סבת טעותם מה שחולקים על הקירוב לאלקות על ידי מצות מעשיות, ומודים על הקירוב
על ידי העבודה במוח ולב,
This is the reason for their error, in that they argue against the closeness to G-dliness through practical Mitzvos, yet they admit to the closeness by way of Avodah of the mind and heart,

להיות שהם אומרים על השמים כבודו, שזה מודים שהוא משגיח על השמים, להיותו בבחינת
רוחניות עדיין, ואומרים שהוא בערכו להשגיח שם,
since they say that His glory is in the heavens, that they admit that he pays attention to the heavens, since it is still spiritual, and they say that the heavens have a comparative value for Him to pay attention to them.

ולכן מודים גם כן על הקירוב על ידי עבודה במוח ולב, שהיא עבודה רוחנית, והוא קרוב
לאלקות,
And therefore, they also admit to the closeness by way of Avodah of the mind and heart, which is a spiritual Avodah, and it is close to G-dliness.

אבל על הקירוב על ידי מצות מעשיות הם חולקים, לפי שיטתם הכוזבת דעזב ה' את הארץ
להשגיח על עלולים התחתונים נבראים גשמיים, שהוא ירידה והשפלה לגביה
But on the closeness through practical Mitzvos, they argue, according to their false opinion, that Hashem left the earth to (not)pay attention to the lowest effects, physical creations, which is a descent and lowering by Him.

כמו כן חולקים על זה שעל ידי מצות מעשיות יהיה קרוב לאלקות
Likewise, they argue against this (idea) that through practical Mitzvos one can be close with G-dliness.

אבל באמת טח עיניהם מראות, דכשם שהארץ הוא השפלה לגביה, כמו כן השמים הוא גם כן
השפלה לגביה שאינו בערכו כלל,

But in truth, they are blind from seeing, that just as the earth is a lowering for him, likewise, the heavens are also a lowering for Him, since they do not have a comparative value to Him at all,

וכמו שכתוב והקדוש בשמים ובארץ, שקדוש ומובדל משניהם בשוה, as it is written, “And the Holy One in heaven and on the earth,” that He is Holy and separate from both of them equally.

וכשם שעל השמים הוא משגיח, כמו כן הוא משגיח על הארץ גם כן
And just as he pays attention to the heavens, so too he also pays attention to the land.

ולזאת, כשם שעל ידי עבודה במוח ולב נעשה קרוב לאלקות, כמו כן הוא ממש על ידי תורה ומצות מעשיות,
And therefore, just as through Avodah of the mind and heart one comes close to G-dliness, likewise, it is literally through the practical Torah and Mitzvos

שנעשה קרוב לאלקות על ידי מצות מעשיות בעשיה גשמית ממש, כמו על ידי אמצעות העבודה היותר גבוה במוח ולב
that one becomes close to G-dliness, through practical Mitzvos with literal physical action, exactly as it is through the medium of the higher Avodah of the mind and heart.

וזהו תוכן ענין התשובה ואלקינו בשמים כל אשר חפץ הוי"ה עשה,
This is the meaning of the response, “And our G-d is in heaven, all that He desires, he does.”

דקאי על שני בחינות העבודה רוחניות וגשמיות
This refers to the two types of Avodah, the spiritual and the physical.

ואלקינו בשמים הוא ענין העבודה הרוחנית דמוח ולב,
“And our G-d is in heaven,” this is the spiritual Avodah of the mind and heart.

וכל אשר חפץ ה' עשה היא העבודה בקיום מצות מעשיות,
“And all that He desires, He does,” this is the Avodah of the fulfillment of the practical Mitzvos.

וכידוע דשרש העשיה היא מבחינת חפץ ורצון הוי"ה.
And it is well known, that the root (and source) of action comes from the desire and will of G-d.

וזהו תשובה על מה שאומרים איה אלקיהם שעל ידי מצות מעשיות,
This is the response to what they say, “Where is your G-d through the practical Mitzvos?”

אנו משיבים על זה ואלקינו בשמים כל אשר חפץ ה' עשה,

We respond, "And our G-d is in heaven; all that G-d desires, he does,"

שנעשה הקירוב דאלקות בין על ידי עבודה רוחנית במוח ולב ובין על ידי מצות מעשיות בשוה ממש.

that a closeness to G-d is accomplished, either by a spiritual Avodah of mind and heart or with practical Mitzvos; they are both exactly equal.

וזהו תוכן הבקשה מה שאנחנו כל ישראל מבקשים יהי ה' אלקינו עמנו כאשר היה עם אבותינו
This is the content of the request that we, all Jews, request, "May G-d our Lord be with us, just as He was with our fathers,"

דהנה, קיום המצות מעשיות צריך להיות בקבלת עול מלכות שמים, שעל ידי זה עשיית המצות
הן בבחינת חיות והרגש,
since the fulfillment of practical Mitzvos requires an acceptance of the yoke of heaven, through which the performance of the Mitzvos are in a state of energy and feeling,

אלא שההרגש אינו מהכוונה פרטית, אלא ממה שהוא עבד מלך, ועושה רצונו שנצטוו
לעשותו כו'
but the feeling is not from a particular intention, but just that one is a servant of the king who does His will, which they were commanded to do.

וחיות והרגש זה צריך להיות בעשיית המצוה.

This energy and feeling must be in the action of the Mitzvah.

והנה באמת יש בכל אחד ואחד בחינת קבלת עול מלכות שמים בהעלם

Behold, in truth, everyone has the level of the acceptance of the yoke of heaven in a hidden way,

ומובן זה מההיפך,

and this can be understood from the opposite,

שאנו רואים שגם איש פשוט והמוני, שלכאורה אין לו שום חיות והרגש כלל בעשיית המצות,
וכמו שמניח תפילין ואינו נותן דעתו כלל על זה ומסיח דעת וכו',
for we see that even a simple, regular man, who seemingly has no energy or feeling at all in the performance of Mitzvos, like when he puts on Tefillin and does not pay attention to it at all, and his mind is distracted, etc.,

ומכל מקום כשיאמר לו אחד שלא יניח תפילין חס ושלום, יתפעל מאד בנפשו ויאמר, ואיך אפשר הדבר שלא יניח תפילין חס ושלום, זאת בלתי אפשרי כלל.

nevertheless, if someone would say to him, “Do not put on Tefillin,” G-d forbid, he would get very moved in his soul and he would say, “How is it possible for one to not put on Tefillin, G-d forbid, this is absolutely impossible!”

ואם כן, ממה שבהעדר העשייה אנו רואים בו הזזה והתפעלות גדולה
Consequently, if from a lack of doing (a Mitzvah) we see in him great movement and emotions,

מזה מובן שגם בעשייתה יש בו איזה חיות והרגש, אלא שהוא בהעלם מאד.
from this it is understood that even in the performance (of a Mitzvah), he has some energy and feeling, but it is very hidden.

ועל זה אנו מבקשים יהי ה' אלקינו עמנו, בקיום המצות מעשיות בבחינת קבלת עול מלכות שמים בהעלם
Upon this we request, “May G-d our Lord be with us” in the fulfillment of practical Mitzvos at the level of the acceptance of the yoke of heaven in a hidden way,

אף שהוא נעלם מאד בלי חיות והרגש בגילוי,
even though it is very hidden, without revealed energy and feelings,

מכל מקום יהיה הקירוב דאלקות כמו בקיום המצות דאבות (ועוד למעלה יותר) שהיו בתכלית היחוד והדביקות בנפשם.
nevertheless, may there be closeness to G-dliness just as in the fulfillment of the Mitzvos of the fathers (and even higher) who were at the absolute unity and attachment with their souls.

וזהו ענין זכות אבות לבנים ובני בנים עד סוף כל הדורות, כי מעשה אבות סימן לבנים
And this is the merit of the fathers for the children and grandchildren until the end of generations, for the action of the fathers is a sign for the children,

וכשם שהוא באבות העולם, שעל ידי שקיים אברהם אבינו עליו השלום כל התורה עד שלא נתנה, במסירת נפש בפועל
and just as it is with the fathers of the world, that by Avraham, our father, peace be upon him, fulfilling all of the Torah even before it was given, in an active manner of self sacrifice,

הרי פתח הצנור דמסירת נפש, ובא לנו בירושה למסור נפשינו על קדוש השם יתברך.
he opened the pipeline of self sacrifice, and it comes to us as an inheritance to sacrifice our souls for the sanctification of His Name.

וכן בקיום כל המצות מעשיות ומדות טובות, שזהו בזכות אבות, מה שזיכו (וואס האבען קלאר געמאכט) האבות, היינו על ידי עבודתם ויגיעתם,

And likewise with the fulfillment of all of the practical Mitzvos and good character traits, it is all in the merit (Zechus) of the fathers, what the fathers have refined (Zachus), through their Avodah and effort,

וכן הוא בכל אחד ואחד מישראל בפרט, דזכות אבותם מסייעתם,
and so too with every individual Jew, that the merit of their fathers helps them,

דהגם שהבנים ובני בנים אינם בערך אבותיהם ואבות אבותיהם, ומכל מקום הנה זכות אבותם מסייעתם.
that although the children and grandchildren are not at the level of their fathers and grandfathers, nevertheless, the merit of their fathers helps them.

וזהו אל יעזבנו ואל יטשנו,
And this is the meaning of “Do not leave us, do not forsake us.”

דהגם דאין עבודתינו בתורה ותפלה וקיום המצות בחיות פנימי ואינו בערך כלל לגבי עבודתם של אבותינו,
That although our Avodah in Torah and prayer and fulfillment of the Mitzvos is not with an inner energy, (and) it does not have a comparative value at all to the Avodah of our fathers,

הנה על ידי העבודה וקיום מצות מעשיות במסירת נפש והתקשרות אל אבותינו, הנה אל יעזבנו ואל יטשנו,
behold, through the Avodah and the fulfillment of the practical Mitzvos with self sacrifice and an attachment to our fathers, behold, “Do not leave us, do not forsake us,”

כי זכותם יעמוד לנו ולכל ישראל
for their merit stands for us and for all of the Jews,

להסיר כל המניעות ועכובים על תורה ועבודה,
to remove all of the negativity and opposition to Torah and Avodah,

ולהיות השפעה מרובה בטוב הנראה והנגלה.
and for there to be an abundant emanation with a visible and revealed goodness.